

האדמו"ר מהאלמין
רבי שלום יהודה גראס שליט"א
חיבר למעלה מאלף ספרים על כל מקצועות התורה

שער הגלגולים

חלק יד

מה יהיה?

מה יהיה? מה הי"ה ומה עכשיו? איתי ואיתך
ועם כל אחד שחי כאן בעולם הזה?!

אור הזוהר 373 * אלול תשע"ג

מפעל הזוהר העולמי טל: 0527651911

חלום שוא, אות משמים הוא, חשבה והחליטה לעשות את רצון הסב. עד לאותו יום אף לא ידעה כיצד נראה אותו בחור. לעיתים קרובות בא אל ביתם והביא להם בשר, אבל היא מעולם לא שמה לב אליו. מאותו יום החלה לעכוב אחריו בסקרנות, ומה מאוד הזדעזעה כשראתה שהוא נער עזוב ועלוב, פצעיו על ראשו ואבאבועות פורחות על פניו. נער זה בן בלי שם היה. יתום שהתגלגל בין בתי נדיבים כל ימיו. מאותו יום שלחה לו משחות לרפא את פצעיו, ובגדים נקיים מתאימים למידתו, והנער הפך בעיניה לבחור נאה ויאה.

באחד הימים פנתה אל אביה ואמרה לו: "אבי יקירי רוצה אני להתארס לאיש". "מי הוא המאושר" שאל האב בשמחה. "הנער המשרת באטליז", ענתה בענוה. האב לא האמין למשמע אזניו. "האם את מהתלת בי, בתי יקירתי האם בו בחרת מכל הבחורים העשירים והמיוחסים שהציעו לך האם הוא טוב בעיניך מכל אותם בחורים למדנים ונבונים שבאו לראותך בתקוה להנשא לך" האב לא ידע את נפשו מרוב פחד. "גזירה היא מן השמים ואין לשנותה", דברה בתוקף. "לא! לא תעשי זאת לעולם!" נצטעק האב בבהלה. "בביתי תשארי, עד שילבינו שערותיך! האם לזאת גדלתי וחנכתי אותך באהבה ובמסירות! רוח שטות נכנסה בך, ילדתי היקרה, חשבי היטיב ותראי שאין זה שידוך המתקבל על הדעת!"

הבת לא ענתה והוסיפה לשבת בבית, כשהיא אינה רוצה לראות ולשמוע על בחורים אחרים. מאותו יום בא אליה הסב בחלום בכל לילה והציק לה שתעשה את דבריו. בצר לה פנתה הבת לאמה. אולי היא תבין לליבה חשבה. אולם משאמרה לה למי רוצה היא להתארס, נדהמה האם כל כך עד שהתעלפה. כששבה אליה רוחה ולאב נודע מה אמרה לה הבת, גערו בה שניהם ואסרו עליה לדבר על כך יותר. חלפו הימים והנערה לא ידעה כיצד להחליץ מן המיצר. כיצד לא להמרות את פי הוריה ולקיים גם את רצונו של הסב, עד שהחליטה להתקדש אל הבחור, כשאישה לא יבחין בהם.

הנערה מתקדשת לבחור בסתר, אך בשמים לא מסתפקים בכך

בסתר נגשה אל הבחור ובקשה ממנו לבוא אל הכרם, שבקצה העיר, בשעות אחר הצהריים, אחרי שהפועלים ילכו לביתם. הבחור, שהיה אסיר תודה לנערה שהיטיבה עמו, בא לשם בשעה שקבעה, למרות שהיה עסוק עד מאוד באותה שעה. הנערה כבר היתה בכרם, ישבה על אבן וחכתה לו. הבחור, שלא העלה בדעתו מדוע הזמינה אותו, עמד מרחוק ולא העז להתקרב

האריז"ל מגלה סודות הגלגול בשני שותפים, שבאו לעולם בפעם השניה לתקן גלגולם הקודם

הנערה "בכל" אינה חפצה להנשא לשום בחור

בעיר הקודש צפת גר יהודי. היה איש עשיר גדול, למדן וירא שמים ובעל צדקה וחסד, ביתו פתוח לרווחה לכל עני וידו פשוטה לכל נצרך. בת יחידה מאין כמוה היתה לעשיר. "בכל" היה שמה של הבת וכשמה כן היא, לא היתה מעלה טובה שלא נתברכה בה הנערה, שהיתה משוש הוריה וחביבת כל מכריה. כשהגיע זמנה של הנערה להנשא הציעו לה שידוכים רבים, כולם בני עשירים ונכבדים בחורים יפי תואר, למדנים ומשכילים, אך היא דחתה את כולם. שוב לא היתה צנועה ובישנית כמקודם, בהחלטה שאינה ננתת לערעור פסלה את כל הבחורים שהוצעו לה. בכל אחד מצאה פסול או פגם בלתי נראה, ולא רצתה להנשא לו. הוריה היו מודאגים דברו על ליבה ופרטו לפניה את מעלותיהם של הבחורים שבאו מקצוי הארץ להשתדך אליה, אולם היא לא השתכנעה ולא רצתה באף אחד מהם. בחורים כארזים יצאו מלפניה בבושת פנים, עד שלבסוף נפל פחדה על כל הצעירים והם התרחקו ממנה ולא רצו עוד לשמוע על הנערה המוזרה. הבת נשארה בבית אביה, והיא עדיין בבדידותה. השנים חלפו ועיני האב רואות וכלות, אוצר גדול יש לו בביתו, אך הוא חפץ כבר לראות מעט נחת מבתו.

הסבא מתגלה ל"בכל" בחלום ומצוה עליה לקחת את הבחור העובד באטליז לחתן

לילה אחד חלמה הנערה חלום מוזר. הסבא שלה הופיע לנגדה ואמר לה: "דעי לך, ביתי, שכל השידוכים לא מצאו חן בעיניך, משום שאין הם מיועדים לך. בן זוגך האמיתי הוא הבחור העני, העובד באטליז שבעיר". בבהלה התעוררה הנערה, חושך שרר בחדר, והיא לא ידעה את נפשה מפחד. שעה ארוכה עברה עד שנרגעה ונרדמה שוב. לפנות בוקר חלמה שוב את החלום המוזר, משהתעוררה זרחה כבר השמש. מחשבות מבולבלות התרוצצו במוחה, מה פשר החלום תהתה. כך שכבה ערה על מיטתה בלב פועם וללא נייע. לאיש לא גלתה את החלום והתעודדה במחשבה, שחלומות שוא ידברון. חלפו מספר שבועות, בלילה אחד חזר החלום ונשנה. הפעם דבר אליה סבה ביתר תוקף ולפני שהסתלק אחז בידה בחזקה ואמר לה: "אם לא תעשי כדברי ולא תנשאי לאותו בחור, רע ומר יהיה סופןך!" צעקת פחד פרצה מגרונה והיא התעוררה בבהלה. כשהסתכלה על ידה, ראתה את הסימן, שהותירה אחיזתו של סבה. אין זה

מאומה. חתנה של בתך הוא ואם רצונך שתחיה עליך למהר ולהשיאה לבחור זה."

בפיק ברכיים שב האיש לביתו וספר לאשתו את דברי הרב. אמרה האשה בעצב: "אם גזירה היא מן השמים אסור לנו לעכב, הבה נעשה זאת". עוד באותו יום קרא העשיר לבחור, ובביתו של האר"י הקדוש נכתבו ה"תנאים" כדת וכדין. גם נדוניה גדולה, בסך עשרת אלפים דנרי זהב הבטיח האב לתת לחתן, סכום שהיה שמור עמו מזמן עבור חתנו של ביתו היחידה, לאחר ששתו לחיים וכל אחד חזר לביתו, הוטב מצבה של החולה עד מאוד. לא עבר זמן רב ולהפתעת כולם - הבריאה לגמרי. אכלה ושתתה בתאבון, שוב חזר אליה כוח הדיבור ואף חיוך אושר נראה על פניה.

ביום המיועד נערכה חתונת בת העשיר עם הבחור העני. האר"י הקדוש סדר את הקדושים והשתתף בשמחתם, שמחת חתן וכלה. שנת אושר נחת עברו על בני הזוג, רק דבר אחד העיב את אושרם, עדיין לא זכו בפרי בטן. שניהם התפללו לה' שיתן להם בן זכר, והשומע תפילות שמע את תפילתם, בשנה השניה לנשואיהם הרתה האשה.

האשה הצעירה הלכה לעולמה אחרי יסורים קשים ומרים

כל ימי הריונה שרתה השמחה בביתם, גם ההורים הזקנים שמחו מאוד וקונו לראות סוף סוף נחת מנכדם העתיד להולד. אולם לא כן היה, אין אדם יודע מה ילד יום, וכשמלאו ימיה ללדת הפכה השמחה לאבל ויגון. חבלי הלידה קשים היו עד מנשוא. שלושה ימים התענתה האשה, ולבסוף נפטרה ביסורים קשים, כשהרופאים לא מצליחים להציל את פרי בטנה. אבל כבד עטף את העיר צפת. לא היה איש שלא בכה בלווית האשה הצעירה. נכבדי העיר ספדו לה וקברו אותה בכבוד גדול. בלב נשבר ישבו ההורים והבעל "שבעה", הבעל אמר "קדיש" בבכי קורע לב, עתה משנפטרה אשתו האהובה נשאר הוא יתום בפעם השניה. הוא הבין היטיב, שהורי אשתו מביטים עליו בעין רעה, כאילו בשלו כל הרעה שבאה לבתם היחידה. אין ספק שהם רוצים להפטר ממנו במהירות ולא לראותו עוד לעולם חשב במר לבבו ומאן להתנחם. אכן ליבו לא הטעהו, כשעברו ימי "השבעה" הודיעו לו שעליו לעזוב את הבית. אפילו לגמר השלושים לא חיכו. בצר לו פנה הצעיר אל ידידיו המעטים ושאל בעצתם. "אין לך עצה אלא להזמין לדין תורה", אמרו לו. הלך והזמין את חותנו לדין תורה אצל ה"בית יוסף". שמע הרב את טענותיהם ואמר: "על פי דין תורה יורש הבעל את אשתו, אבל מה אעשה בתקנת חכמים שאמרו: 'אין הבעל יורש את אשתו אלא אם כן ישב אתה לפחות שלש שנים'".

בלב נשבר יצא מבית דינו של ה"בית יוסף" והלך אל האר"י הקדוש, כשסיפר לו מה אמר רבי יוסף קארו, הרגיע אותו האר"י והבטיח לעשות למענו כל מה שביכולתו לעשות. משיצא האיש שלח לקרוא את חותנו של האיש. כשבא העשיר בראש מורכן ובלב דואב, בקש ממנו לשבת ולהקשיב לספור שיספר לו.

האר"י הקדוש מגלה מדוע נגזר כך בשמים ומעודד את בעלה של האשה

מעשה בשני שותפים - פתח האר"י הקדוש וספר - שנשאו ונתנו באמונה שנים רבות. נאמנים היו איש לרעהו, האחד נסע ליריד אחד, והשני - ליריד אחר, שם קנו ומכרו, ואת כל הרווח חלקו ביניהם שוה בשוה. לימים הרויח אחד מהם ממון רב, עשרת אלפים דנרי זהב. בא היצר והחל לפתנו שלא לתת לחברו אף פרוטה. כשחזר לביתו, לא התגבר על יצרו והעלים משותפו את הכסף אשר זכה בו, ובקש ממנו להפסיק את השותפות.

אליה. כשנשאה עיניה וראתה אותו, קראה לו ואמרה: "כעת תעשה כל מה שאצוה לך!" "כן, גבירתי, לך לא אסרב לעולם" השיב בחן והשפיל את עיניו. מתוך כיס בגדה הוציאה טבעת, שאין בה אבן, ואמרה לו: "אני נותנת לך טבעת זו במתנה". לאחר שהיתה הטבעת בידו למדה אותו להגיד את המילים: "הרי את מקודשת לי בטבעת זו כדת משה וישראל". הבחור חזר על הדברים עד שידע אותם בעל פה. אחר כך הושיטה את אצבעה ואמרה לו לענוד לה את הטבעת ולהגיד לה את הפסוק שלמדה אותו. הבחור הנרגש והמופתע עשה כדבריה והיא אמרה: "השמים מעל והארץ מתחת עדים, שעשיתי את שלי והקדוש ברוך הוא יעשה את שלו", ואל הבחור פנתה ואמרה: "דע לך, שעכשיו קדשתני ועתה השמר לך לא לגלות זאת לאיש, עד שיבוא הזמן, ומשמים יראו לנו מה לעשות". אחרי שקבל על עצמו לשמור את הסוד הלך הבחור לדרכו מבלי להוציא הגה מפיו, אז שבה הנערה אל ביתה. עברו ימים והמנוחה, שחשבה לזכות בה, לא הגיעה. הנערה שקעה בעצב גדול. מרה שחורה ירדה עליה והיא רזתה ונחלשה מיום ליום. כמעט ולא אכלה דבר, לא הקפידה על לבושה ועל מראה, ימיה עברה עליה בשכיבה על מיטתה ובנעיצת עינים במקום בלתי נראה. הוריה ראו אותה הולכת ודועכת לעיניהם, ולא ידעו להשית עצות בנפשם. כשגברה עליה מחלתה, אמרה האשה לבעלה: "עלינו להציל את ביתנו היחידה. הנה לא מזמן הגיע לעירנו האר"י הקדוש, מפורסם הוא כמקובל ועושה נפלאות, הבה נלך אליו ונשאל לעצתו". האב הדואג לא רצה ללכת אל הרב הצעיר והחדש ואמר לאשתו: "למה לי ללכת אל אדם בא מרחוק ואיני יודע מי הוא - אלך אל חכם עירנו רבי יוסף קארו, בעל הבית יוסף' ואעשה מה שאמרו חז"ל: 'כל מי שיש לו חולה בתוך ביתו ילך אצל חכם ויבקש עליו רחמים', ואת זוגתי לכי אל החכם החדש ובעזרת ה' יושיעו אותנו שני צדיקים אלו".

האר"י הקדוש מצוה לארס את הבחורה לבחור העובד באטליז והוא עורך את החתונה

הלכה האשה אל בית מדרשו של האר"י הקדוש, ומצאה אותו יושב עם תלמידיו שקוע במחשבות קדושות. הרב לא הרגיש בבואה, וכשראתה שאין הרב פונה אליה, התקרבה ושפכה על השולחן לפניו מלוא הסינר אדומים של זהב. נשא האר"י הקדוש את עיניו ושאל אותה לבקשתה. "ביתי היחידה חולה ואין מרפא לה", ספרה בדמעות והוסיפה: "באתי לאדוני, שיבקש רחמים עליה, כי הגיעו מים עד נפש". שמע הרב ואמר: "כתוב בפרקי אבות: 'אל תרבה שיחה עם האשה. באשתו אמרו, קל וחומר באשת חברו' (א, ה.)." לכי לביתך ויבוא בעלך אלי". כשחזרה האשה לביתה ספרה לבעלה את דברי הרב ובקשה ממנו ללכת אל האר"י הקדוש.

בלב חרד ובתקוה לישועת השם הלך האיש לבית המדרש. משפתח את הדלת, פנה אליו האר"י הקדוש ושאל: "הרוצה אתה שבתך תחיה" "כן" - ענה האב בקול בוכים - "וכי שאלה היא זו, גם מי שבניו מרובים, חביבים עליו חייו של כל אחד מהם יותר מחייו שלו, אני שאין לי אלא בת יחידה על אחת כמה וכמה". "אם כן עליך לכתוב מיד 'תנאים' עם מי שאומר לך". "מי הבחור" שאל האב בתקוה שזהו אחד מתלמידי האר"י. "הנער העובד באטליז הבשר הוא חתנה המיועד של בתך", אמר הרב. צמרמורת חלפה בגופו של האב, ולא יכול היה לפתוח את פיו, נדמה היה לו כאילו תהום פעורה לפניו, הוא מתגלגל לתוכו, ומכל גופו נעשה איברים איברים. כאילו ממרחק שמע את קולו של האר"י הקדוש "גזירה היא מן השמים, ואפילו אם תתישב בדעתך שנה שלימה לא תועיל

לו, ובקשו להשאר בביתו. מאז התקרבו שניהם לאר"י הקדוש ולא עשו דבר בלעדיו.

לימים השיא הגביר את הבחור לנערה יתומה בת אחותו שאמה מתה עליה, אותה נערה גדלה בביתו והוא אמצה לו לבת. בעצת האר"י הקדוש עשה זאת למען הקים בנים על שם בתו הנפטרת ולא ימחה שמה מישראל. (שערי ירושלים)

מעשה נורא באשה שנתעוררה כששמעה הרבה פעמים מן המוכיחים שאחר המיתה כשבאים לעלמא דקשוט, ראשית הדין ומשפט הוא חיבוט הקבר ומלאך דומה שואל מה שמך, וזורקים את הנשמה בכף הקלע וכו', ועל ידי זה נזוהרה לקיים מצות ומעשים טובים

סיפור נורא, מהרב הקדוש הבעל שם טוב: בהיותו כבן עשרים וילך עם אחוזת מרעיו הצדיקים הנסתרים לעיר בראדי. אחרים מהם הלכו הלאה. ועברו גבול העיר. והוא אחד מחבריו נשאר בעיר והיה ביום השלישי עמד באחד השוקים וישוחח עם אנשי השוק כדרכו בקודש לעודד את האנשים ההמונים ולעוררם באמירת תהלים ובאהבת ישראל. וכרגע השתומם ונבהל מאיש העובר בסמוך להם, והוא נושא סבל הולך כפוף רובץ תחת משאו, שק של קמח אשר על כתפו, בגדיו קרועים ונעלי גמי עץ. לאפטיעס, ברגליו לחיו צנומות. עיניו בולטות ופניו לבנים כסיד ורטובים מזיעה. וממעל לראשו, מספר הבעל שם טוב, ראיתי עמוד אור זורח באור צח ומצוחצח אשר עד אז עוד לא ראיתי כמוהו, ואסתכל בו ואבינה כי אדם גדול הוא. האנשים אשר עמדו שם כראותם אותו, אחדים מהם אמרו, בעקיצה: הירשל טראג געזינד. ואחדים קראוהו בשמו, הירשל ציג טראג געזינד. ולכולם ענה כבר כה, געזינד זאלט איר זיין. ספרתי לחברי רבי יחזקאל ורבי אפרים הנסתרים את אשר ראיתי, וגם הם לא ידעו כי האיש הזה יהיה מהחברים שלנו. חקרתי ודרשתי עליו, ואודה כי הוא אחד מאנשי ההמון אשר זה כעשר שנים שנתאלמן, ולו שני בנים הלומדים בישיבות שבעיר ומתפרנסים אצל קרובי אמם שבעיר. והוא נושא סבל ויש לו פרנסה טובה. אמנם כל כספו נותן הוא לפרנסת ארבעת העיזים אשר לו, כי אוהב הוא חלב גדיים, ולכן כינוהו הירשל דער מילכיקער. והמתלוצצים קוראים אותו הירשל ציג. והוא גר באחת החורבות פרוור בעיר. ימים רבים ארבותי לו להירשל ולא יכולתי לעמוד על אופיו, והייתי בצער גדול מזה. התפללתי ובקשתי רחמי שמים כי אוכל לעמוד על אופיו של איש זה. ואשר מן השמים יגלו לי באיזה זכות זכה האיש הנראה להמוני אשר בכל מקום שהולך יאיר ויזרח מעל ראשו אור בהיר צח ומצוחצח כזה. אשר גם חבריי הצדיקים הישישים ר"י ור"א הנסתרים התפעלו מאד האור הבהיר אשר זרח ממעל לראשו של הנסתר רבי הירשל היה כעין קרני ההוד של משה רבינו. בעת ההוא הנה כבר התחשבו בשמים עם צערי, ותפלתי היתה עושה פרי, ומכיון שראיתי אשר בענין הזה הנה טרם נענית. חכיתי עד אחר השבת וקבלתי עלי תענית הפסקה. ג' ימים וג' לילות מסעודת מלוה מלכה ביום הג' אחר תפלת המנחה, בצאתי מן ההקדש אשר שם היה האכסניה שלנו במשך ימי שבתנו בבראדי, פגשתי בהאיש רבי הירשל ואמרתי לו כי רעב הנני במאוד ולבי חלוש. והייתי שותה כעת חלב עזים, ושמעתי כי אצלו יש לקנות חלב עזים. רבי הירשל ענה לי בשמחה כי מוכן הוא לתת לי כוס חלב עזים, אבל מחיר לא יקח עבור זה, כי גם הוא יהודי המחוייב לתת מלחמו ומכל אשר לו לאחיו העברי. ויאמר לי לילך עמו לבית דירתו. הלכנו כשעה ויותר, עד אשר באנו לסמטא מלאה רפש וטיט בתים בלא גגים וחלונות ובאחת החורבות היתה בית דירתו של רבי הירשל. וכאשר אך פתח דלת

מאותו יום התהפך מזלו של השותף המרומה, לא עבר זמן רב והוא הפסיד את כל רכושו ויצא נקי מנכסיו, לעומתו הלך הגוזל והתעשר מאוד. השותף השני הגיע עד פת לחם ונזקק לחסדם של הבריות. פעם, בערב חג בא אל שותפו לשעבר ובקש ממנו נדבה. העשיר, לא רק שטרב להושיט לו עזרה, כי אם גם גרש אותו בחרפה מעל פניו. בבושת פנים יצא העני מבית העשיר וליבו לא מלאו לשוב אל ביתו הדל בידיים ריקות. מה עשה הלך לבית המדרש, פתח את ארון הקודש עמד ובכה. דמעותיו זלגו כמים, ומרוב בכי וצער יצאה נשמתו.

מותו של האיש הרעיש את כל העולמות. לא די לגזלן, שמעל בחברו וגזלו, אלא שלא רחם עליו. בייש אותו וגרם למותו, רשע זה אינו מבני בניו של אברהם יצחק ויעקב, פסקו. מיד הוציאו עליו גזר דין מות. לא די בזאת, אלא שפסקו, שירד לגיהנום כדין פושעי ישראל. באותו יום אחז השבץ את העשיר הגזלן, ושני השותפים לשעבר הובאו לקבר ישראל ביום אחד.

לקראת נשמתו של הגוזל יצאו אבותיו ואבות אבותיו, שהיו מגדולי עולם ובאו לקבל את פניה. כששמעו את פסק הדין הקשה, שהוציאו על נשמת אחד מבני בניהם, הזדעזעו ושאלו: "מפני מה נגזר על נשמה זו עונש נורא כל כך?" ספרו להם במרום מה עשה האיש, והם מהרו להשתטח לפני כסא הכבוד ולבקש עליו רחמים. נענו להם מלאכי הרחמים. יצאה בת קול והכריזה: "מכיון שהוציאו פסק דין על החוטא שלא בפניו ולא היתה באפשרותו ללמד זכות על עצמו, לפיכך צריכים לדון את דינו פעם נוספת ולשמוע גם את טענותיו של הנידון.

ישב בית דין שני ובדק את כל מעשי האיש מיום הוולדו ועד רגע פטירתו, ומצאו שכל ימיו היה איש כשר, נאמן לאלוקים ואדם ורק פעם אחת חטא, היה זה, כשהשטן הערים עליו והכשילו והביאו לגזול את ממון חברו. אחרי משא ומתן שינו את פסק הדין לטובתו ופסקו: "הגזלן חייב להחזיר את הגזלה לבעליה, על כן על שתי הנשמות להתגלגל שוב לעולם התחתון כדי לתקן את המעוות, הגוזל יולד אצל גביר כנערה בת יחידה כלילת המעלות, והנגזל ירד לעולם השקר כנער להורים עניים. נער בור ועם הארץ שיעבוד כל ימיו כמשרת. ביום אשר שני אלה יזדווגו תקבל נשמת הגוזל את תקונה". אכן שני השותפים נולדו שוב בעיר אחת, מכיון שמטבע הדברים אין בת גביר נאה נשאת לבחור עני וחסר כל, בא אביה זקנה של הנערה בחלום ודרש ממנה להנשא לאותו בחור עלוב. הנערה נבהלה ונחרדה לשמוע עם מי עליה להתחתן, אבל אחרי שהסב איים עליה והציק לה מדי לילה, הלכה עם הבחור אל הכרם ושם הוא קדש אותה כדת וכדין לעיני שמים וארץ ששמשו כעדים. ראו בשמים ועדיין לא אמרו די. כי על ידי הקדושין עדיין לא הוחזרה הגזילה לבעליה.

באותו זמן בא אלי הזקן, סבא של הנערה, ספר לי את המעשה ובקשני שאתערב בדבר כדי שהשניים יתחתנו בגלוי. מאותו יום חכיתי לך כדי שתבוא אלי, וכשבאה אשתך ובקשה רחמים על בתך הזמנתי אותך אלי ובקשתי ממך שתארס אותה עם הבחור העני. מכאן והלאה איני צריך לספר לך מה היה. יודע אתה הכל כמוני, דע לך ר' יהודי, שהכל בידי שמים. ואותם עשרת אלפים דנרי זהב של הנדוניא הם אינם אלא אותה גזלה שהגזלן חייב להחזיר לנגזל, ואילו היית רואה את בתך איך היא יושבת למעלה ומחכה לאותה שעה שהוא יקבל את חלקו לא היית מעכב את הממון בידך אף רגע. רחם איפוא על בתך ותן לחתנך את כספו, שלו הוא, אז תבוא נשמת בתך, שהיא נשמת הגוזל - על תיקונה.

שמע הגביר את דברי האר"י הקדוש, נאנח אנחה גדולה והחריש. כשחזר לביתו קרא לחתנו, נתן לו את הנדוניא שהבטיח

והתעכב בעירו עוד כחמש שנים ונתעלה בתורה הקדושה ובחסידות, ועל פי הוראה מן השמים עזב את בראדי והתיישב באניפאליע ובתפלותיו ובסגולותיו וריפא מאות אלפים במשך כשלושים ושלש שנים. ונפטר בגלותו בעיר אסטראפאליע. באותו היום שנפטר רבי צבי אלול תקכ"א היה באסטראפאליע יום גשם ורוח סערה ומעטו המלויים את הזקן העובר אורח שנפטר בבית ההקדש ואיש לא ידע כי הוא אחד המיוחד בין הצדיקים הנסתרים ורק לפני פטירתו הגיד אשר שמו צבי בן רבי יחיאל זלמן. שהיה אביו שמש באחד הבתי כנסיות בבראדי ויש לו שני בנים רבי עוזיאל ורבי גדלי' ולא הגיד איפה הם נמצאים. החברה קדישא בעיר אסטראפאליע השתתפו כל אנשי העיר והתלמיד חכם וראש החברה היה אחד מחשובי העיר רבי נפתלי זאב שהיה למדן ועשיר ומשתתף בכל הצדקות ביד רחבה וברוח נדיבה וכאשר הודיעו כי זקן אחד עובר אורח נפטר בבית ההקדש שלח איזה אנשים להתעסק בקבורתו ואחד הקברנים אמר קדיש אחר הנפטר.

כולנו הצדיקים הנסתרים והחבריא קדישא ונשמות בעלמא דקשוט ונשמות החולים אשר הצדיק רבי צבי עזר להם וריפא אותם במשך ארבעים שנה ושלש שנים וכל המלאכים שנבראו ממעשים הטובים הלכנו כולם לקבלת פני נשמת הצדיק רבי צבי ובה בשעה נעשה רעש בשמים בקטרוג גדול על העיר אסטראפאליע על אשר לא נהגו כבוד עם הצדיק רבי צבי והמקטריגים תבעו דין קשה על ראש החברה רבי נפתלי זאב ובני החברה והעיר כולה. כולנו יחדיו ור"ח בן דוסא בראשינו נשאנו רינה ותפלה בעד יושבי עיר אסטראפאליע והתאמצנו בסניגוריי נגד תובע הדין. ולא הועיל וכמעט אשר נטו בית דין של מעלה לפסוק את הדין כדרישת המקטריגים. אך לפתע פתאום נשמעה הכרזה, פנו מקום לנשמת אשת חבר עטרת בעלה והופיעה נשמת הצדקנית רחל לאה בת פיגא דוואשא ורבי דניאל התם וירא אלקים. ואחריהם אלפים נשמות ומלאכים המלויים אותה. כשמוע המקטריגים את ההכרזה ובראותם את הרעש שנעשה בהופעת נשמת הצדקנית רחל לאה נפלו פניהם.

הצדקנית טענה לזכות יושבי עיר אסטראפאליע כי לא יכלו לדעת אשר ישיש כבן מאה שנה לבוש בגדי המוני עם ומסתתר כעם הארץ יהיה אחד הצדיקים. ואדרבה הם קיימו מצות צדקה כהלכתם שפרנסו והחזיקו בור ועם הארץ רק מפני שהוא יהודי. ואם חס ושלום יענשו את יושבי עיר אסטראפאליע יהיה זה עונש לנשמת בעלה הצדיק אשר הוא גרם את זאת והסניגורי' עשתה פרי טוב והקטרוג נתבטל, עכ"ל. (קובץ מכתבים).

.....

ביתו קראו העזים בקולם ויקרבו אליו וילקקו ידיו ורגליו וירקדו כדרכם. רבי הירשל לקח כלי ויחלוב את העזים ויתן לי ואשת, ואתפלל תפלת ערבית, ואשאר בבית דירתו עד אור הבקר. וכל העת היה רוחו של רבי הירשל טובה עליו במאד, ויספר לי כי זה כעשר שנים אשר נתאלמן מאשתו העסקנית במצות ביקר חולים עניים, וילדות עניות. בימי אבלו נראתה אשתו אליו בחלום, ותספר לו מכל השכר הגדול אשר נותנים לה בעד הביקור חולים וילדות עניות שקיימה. כי כמה פעמים שמעה מן המגידיים והמוכיחים אשר אחר המיתה כשבאים לעלמא דקשוט, הנה ראשית הדין ומשפט הוא חיבוט הקבר ומלאך דומה שואל מה שמך, ואח"כ באים מלאכי חבלה ומוליכים את האדם לבית המשפט וזורקים את הנשמה בכף הקלע ואח"כ מוליכים אותו לגיהנם. כן שמעה כמה פעמים.

האשה מספרת לבעלה איך שהתנהגו אתה בבית דין של מעלה

אבל כשנפטרה ונשארה לבית החיים וקברוה והבנים אמרו קדיש והעומדים שם ענו אמן הרעישו מלאכים בקריאת אמן כן יהי רצון וכאשר גמרו לכסותה בעפר קרקע, בא אחד ושאלה מה שמך ענתה כי רחל לאה שמה, ויוליכוה לבית המשפט. ותראה עומדים שמה כמה אנשים וטף ילדים וילדות ותכירם כי הם הם החולים והחולות אשר שקדה ברפואתם במשך עשרים ושבע שנה מאז עמדה על דעתה בעודנה נערה בית אביה דניאל המקלף, דניאל דער שינדלער, עד יום מותה ויוליכוה לגן עדן.

ותוסף לספר כי בשמים מחבבים מאד את זה שהוא עושה צדקה עם איש ואשה מישראל. ואתה הירשל הנך איש המוני ואין אתה יודע תורה, עסוק ברפואת חולים וילדות והשתדל אשר איש לא ידע מזה. ומאז הנה קניתי עזים ומפרנסם בטוב, ואת חלבם הנני נושא לחולים וילדות לרפואתם ולחזקם. והשם יתברך נותן ברכתו הקדושה ומתרפאים. ובכל משך השנים הנני מפרנסם בדוחק כי כל הריח הנני נותן על פרנסת העזים.

הדין תורה בבית דין של מעלה

כחודש ימים ישבתי עוד בבראדי, ואתבוננה לעבודתו של רבי הירשל, ואראה כי עובד הוא עבודתו באמונה טהורה ואינו שת לבו לכל הכינויים שמכנים אותו, ושוקד בעבודתו באהבת ישראל במסירות נפש. ומשום זה זכה להאור בהיר הנפלא. ע"פ הוראתו של הצדיק הנסתר רבי אפרים צבי מנהל חברתינו שעשה שאלה מן השמים, הכנסנו את רבי הירשל ציג ברשימת חברינו, וחברינו רבי בנימין ביינש הנגר בבראדי התחיל ללמוד עמו ובמשך שנתיים למד אתו את התנ"ך וג' שנים למדו משנה וגמרא. ונפתח מוחו כפתחו של אולם, ונעשה גדול בתורה

מהפך: בכל תרומה שאתם תורמים לצדקה אינכם יודעים להיכן מופנים המשאבים הכספיים, אם הכסף הולך נטו לצדקה. במפעל הזוהר העולמי אתם תורמים ויודעים במאה אחוז נטו שכספכם מנוצל למטרה, כי אתם תורמים ישירות לבית הדפוס. ברשותינו דפי אידרא, זוהר, עלונים, וספרים מוכנים לדפוס, הרתמו ותרמו בעין יפה, לפרטים: 0527-651911 - ישנה אפשרות לרשום על העלון "לעילוי נשמת" או "לזכות התורם" וכדומה.